

Βγήκε ο καταστηματάρχης από το ταβερνείο του, διέσχισε γοργά το δρόμο, πέρασε ανάμεσα από τα τραπέζια του, που βρίσκονταν, κάτω από τέντες πάνω στο ντόκο, και βοήθησε τον κάπταιν να δέσει το νοικιάρικο πενηντάρι ιστιοπλοϊκό (50,4 grand Soleil για την ακρίβεια).

Έπιασε την πριμάτσα, την πέρασε από την μπίντα, την γύρισε πίσω, έδεσε, νετάρισε, έσβησε το μοτεράκι. Ακολούθως τους έδωσε και πασαρέλα, πήρε την μπαναλαντέζα τους, την πρίζωσε στην τζάμπα ηλεκτρική παροχή.

Τους καλοσώρισε τους επισκέπτες, τους χαμογέλασε. Δέκα νομά εξ Ολλανδίας, λευκοί σαν τυρί φέτα, έχοντες αποκτήσει την απόχρωση της γαρίδας από τον ήλιο του Σαρωνικού. Σε επίπεδο αισθητικής αδιάφοροι, αν εξαιρεθεί η Μολούκα πιτσιρίκα της παρέας, μελανούρι σφικτό και δεμένο.

Και αφού οι αθεόφοβοι, πήγαν στο σούπερ μάρκετ και ψώνισαν μια εξάδα μπύρες και δυο νερά παράγγειλαν δυο φραπέδες. Τέτοια κατανάλωση.

Την ίδια ώρα, πέντε μέτρα πιο κει, τρείς Έλληνες φιλονικούσαν για το ποιος θα πληρώσει το λογαριασμό του γεύματος και χρησιμοποιούσαν κάθε γνωστό κόλπο ως προς τούτο. Κέρδισε και πλήρωσε ο πιο πονηρός. Και είμαι σε θέση να ξέρω ότι και οι τρείς έχουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Εννοώ, ότι δεν το έκαναν από άνετη επίδειξη. Το έκαναν γιατί είναι χαρά τους.

Ε λοιπόν αυτές είναι οι διαφορές μας. Αυτοί δεν θα γίνουν ποτέ σαν κι' εμάς. Αν θα καταφέρουν να κάνουν εμάς σαν κι αυτούς, είναι άλλος λογαριασμός. Κι όπως έγραψε και ο Θοδωρής Καλλιφατίδης στο **Μια ζωή ακόμα** :

«Η Ευρώπη αν ήθελε είχε τις λύσεις, αλλά ήθελε τα λεφτά της».

Για να μην αναφέρω την προ εικοσαετίας εμπειρία μου από τους «ομοεθνείς» του Θ.Κ. Είχαμε νοικιάσει με τον Νίκο, τον Φλεβάρη του ’99, κοντά στο Κάρλσταντ, για τέσσερις νύκτες ένα δωμάτιο στο σπιτικό του Σβεν, και της συζύγου του. Ευγενείς καλοσυνάτοι, αλλά όταν ένα πρωινό ήρθε ο Μαθιός και ήπιε μια κούπα καφέ, στο τέλος μας το χρέωσαν. Το θυμήθηκα γιατί δίπλα στο 50άρι των κατοίκων των κάτω χωρών, είχε δέσει ένας Βίκινγκ και ανέμιζε τον κίτρινοι σταυρό στο μπλέ φόντο.

Μπορούμε έτσι να κατανοήσουμε τις διαφορές μας με αυτούς και τον όμορφα διατεταγμένο αντιευρωπαϊσμό μας. Μπορούμε επίσης να θυμηθούμε, με συγκίνηση, το τρίμπαλο του Θρύλου, μέσα στη Βρέμη, με Ιεροκλή, Πάτσα με διαγώνιο κεραυνό από 30 μέτρα, και Ντάρκο σκόρερς, και το σύνθημα που δονούσε επαναληπτικά με χάρη και ιστορική ευθύτητα τους αιθέρες, όταν τέσσερα χρόνιαμ αργότερα, εν μέσω μνημονίων πια, οι ερυθρόλευκοι, φιλοδωρούαν στο Γεώργιος Καραϊσκάκης την Dortmund με άλλα τρία τεμάχια: *«Έτσι γαμάνε, αυτοί που σα*ς *χρωστάνε».*

Κι επειδή μας λένε ότι τάχαμου τάχαμου ήμαστε απολίτιστοι, αγροίκοι και τα τοιαύτα, λίγες ώρες πριν το συμβάν στο ντόκο με τους Ολλανδούς, ήρθαν κι έρριξαν σίδερο δίπλα μας, δίπλα μας όμως, στο μέσον του πουθενά, κάτι Ιταλιάνοι, και φώναζαν λες και έβλεπαν το derby della Madonnina, ενώ αργότερα χόρευαν σαν κατσίκια στη βεράντα του τέρμα ντεζαϊνάτου σκάφους τους, υπό τους ήχους της πιο βαθειάς φωνής της σόουλ του B. White. Ουδόλως τους επτόησεν ότι απομακρυνθήκαμε επιδεικτικά.

Να ‘σται καλά συντρόφοι στην Ευρωπαϊκή εκκένωση, να ‘ρχεστε εδώ να τρώτε, να πίνετε και να μας θυμίζετε που δεν πρέπει να καταντήσουμε.